

venius), der er saa velsignet klar, har givet et ganske kort Udtryk for Kommissionens Stilling i saa Henseende. Forleden, da jeg havde Ordet, afbrød han mig og sagde: Det er et andet Princip, vi bygge paa, vi bryde os ikke en Døjt om det, som det ærede Medlem taler om — jeg talte nemlig om det uretfærdige i at give den Kommune, der har 4—5 Kroners Skat pr. Td. Hartkorn, ganske samme Lettelse pr. Td. Hartkorn i Form af Tilskud fra Statskassen, som den Kommune, der har 60 Kroners Skat pr. Td. Hartkorn. Jeg fandt, at der var noget ganske urimeligt, noget horribelt uretfærdigt deri, men det ærede Medlem sagde: Det bryder jeg mig ikke en Døjt om. Det er en Tale, som jeg forstaaer, der er saa velsignet klar, men den overbeviser mig ganske vist i meget ringe Grad. Jeg kan ikke forstaa, at det skulde være Formaalet for en saa vidtløftig St. Vejtsdans med Millionerne, som man her vil etablere, at faa Pengene bragte tilbage, som det hedder, ganske i den samme Lomme, hvoraf de ere gaaede ud. Hvorfor i Herrens Navn lader man dem saa ikke blive der med det samme? Det vilde jo have været den simpleste Sag af Verden, hvis man havde sagt: Hartkornet trænger til den og den Lettelse pr. Tønde Hartkorn, ligegyldigt om der nu svares 60 eller 5 Kr. pr. Tønde til Kommunen — det bryde vi os ikke en Døjt om, nej, det skal have den og den Lettelse pr. Tønde — og saa stryge vi ganske simpelt saa og saa mange Kroner pr. Tønde Hartkorn til Statskassen — færdig! Saa havde man ikke noget at gøre med denne Køren frem og tilbage med Millionerne, saa var man klar. Ja, men dette vil man ikke gøre, fordi, siger det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) — og deri er jeg enig med ham — det sikkert har været Meningen, da man affattede Grundlovens § 37, at den fortrinsvise direkte Valgret til Landstinget skulde henlægges til det store Hartkorn. Jeg tror, som sagt, ogsaa, at det har været Meningen, men jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, og hvem der ellers har Interesse for denne Manipulation, om de Herrer ogsaa tro, at det har været Grundlovsfædrenes Mening, at det, naar man

vilde til at forandre paa dette Forhold, vilde være forsvarligt og korrekt at gaa disse Krogveje, som man nu gaar for at opretholde Forholdet, uagtet man forrykker og borttager det Princip, hvorpaa det er bygget. De Herrer maa jo nemlig ikke glemme, at Grundlovens § 37 udtrykkelig siger, at det er dem, der have ydet det højeste Bidrag til Stat og Amtskommune, der have direkte Valgret til Landstinget. Nu siger man: Det Forhold vilde vi ikke røre ved, men vi ville samtidig have lettet Hartkornsbyrderne til Amtskommunerne eller til Staten, hvilket man nu vil, og saa foretage vi følgende Manipulation: Vi lade Hartkornet fremdeles indbetale sine Skatter til Staten som hidtil, saa tage vi disse Skatter og lægge dem over i Amtskasserne og Sognekasserne, og som Følge deraf kunne Amtskasserne og Sognekommunerne nøjes med at udskrive noget mindre paa det paagældende Hartkorn til Amtsrepartitionsfonden og Kommunekassen. Men det er jo i alt væsentligt Hip som Hap, det er jo netop disse to sammenlagte Beløb, Bidraget til Staten og til Amtsfonden, som give de paagældende Ejendomsbesiddere Berettigelse til at være direkte Vælgere til Landstinget . . . (Scavenius: Land- og Ligningsskatten!) . . . Land- og Ligningsskatten gaar til samme Kommune . . . (Scavenius: Ja, men den regnes med!) . . . Ja, det er rigtigt, den regnes med for Tiden . . . (Scavenius: Ogsaa for Fremtiden!) . . . Ja, det er ogsaa rigtigt, men disse Skatter modsvare kun den $\frac{1}{3}$ af Gammelskatten, som ikke regnes med. De Herrer have jo gjort et Brud paa deres eget Princip, men et fornuftigt Brud — det kan man jo undertiden ogsaa gøre —, taget den ene Trediedel af Gammelskatten og fordelt den paa en anden, en fornuftigt Maade. De Herrer skulde have gjort Skridtet fuldt ud, ogsaa for den anden Trediedel, saa havde det været bedre. Nu have de i alt Fald forrykket Forholdet noget derved. De kunne jo heller ikke bevare Forholdet, det er ganske umuligt, thi naar vi komme dertil, at der er institueret en Formue- og Indkomstskat til Staten, og den Mand, som betaler en stor Sum i disse to Skatter til Staten, kommer med sin Kvittering i Haanden og siger: Maa jeg bede om at blive